

HỒI 496

Tử Lý Cầu Sanh

Ba gã thúc ngựa chạy lên đồi cao đưa mắt nhìn tình thế phía trước, đồi núi chập chùng đang hiện ra trước mắt.

Bạt Phong Hàn cười ha hả: “Không cần quá ba ngày, bọn ta sẽ băng qua vùng đồi núi này. Dựa vào hình thế trước mắt thì những kẻ muốn truy sát chúng ta chỉ là si tâm vọng tưởng.”

Khấu Trọng nhìn ra phía sau với ánh mắt thăm dò, ngạc nhiên: “Tại sao kẻ địch không động thủ đối phó bọn ta ở Hoa Lâm?”

Từ Tử Lăng nói: “Theo ta đoán là bọn chúng kiêng dè Đột Lợi, theo sự phân tích của huynh đệ Biệt Lạc Cổ Nạp Đài, trong ba nhóm người đối phó với bọn ta, chỉ có Thâm Mạt Hoàn là đủ gan giết chúng ta, những người khác thì sợ gây thù chuốc oán với Đột Lợi.”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Sau khi bọn ta vào khu vực đồi núi này, có thể chọn lựa bất cứ một điểm nào để phá vây, không ai đủ khả năng đuổi hay chặn đường bọn ta được. Cho nên nếu kẻ địch muốn chiếm đoạt Ngũ Sắc thạch hoặc giết chúng ta, chỉ có thể chặn đường trước khi vào rừng, đúng không?”

Khấu Trọng hít sâu một hơi nói: “Huynh cho rằng phía trước có kẻ địch mai phục, chờ đợi bọn ta?”

Bạt Phong Hàn nói: “Chắc chắn là như vậy. Bọn ta phải dựa vào thực lực để vượt qua ải này, rồi sau đó quay lại, giết chết Thâm Mạt Hoàn.”

Từ Tử Lăng nhíu mày nói: “Kẻ địch đã bày sẵn trận chờ đợi, hơn nữa thực lực khó đoán, bọn ta cứ xông bừa vào chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?”

Bạt Phong Hàn hai mắt sáng quắc: “Các người xem, trên khoảng không ở khu rừng phía xa, có thể thấy chim chóc đang bay náo loạn, từ đó có thể suy đoán đã có phục binh ở đó. Ta lo nhất là bọn A Bảo Giáp, Thiết Phất Do và Thâm Mạt Hoàn liên minh với nhau, như vậy binh lực của chúng có thể lên đến cả ngàn tên.”

Từ huynh đệ Biệt Lạc Cổ Nạp Đài họ có được tin tức chính xác từ kẻ địch. Quân của A Bảo Giáp do Côn Trục Hoang xuất lãnh, chỉ có hơn hai mươi người, nhưng đều là những cao thủ của tộc Khiết Đan, nhưng nếu chỉ vậy thì bọn gã đủ sức đối phó với đám người này. Phía Thiết Phất Do thì do đích thân y xuất lãnh năm mươi chiến binh tinh nhuệ, toàn là những dũng sĩ thân trải qua hàng trăm trận chiến. Thiết Phất Do cũng trí dũng song toàn, người này là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trên thảo nguyên, thực lực rất mạnh mẽ. Bất cứ một bên nào cũng khiến cho bọn gã đau đầu. Nếu chúng lại liên thủ phục kích, cả ba gã vừa rơi vào vòng vây chắc chắn sẽ vô cùng vất vả.

Khấu Trọng cười cười: "Bây giờ kẻ sách hay nhất có lẽ là nên quay về Hoa Lâm, mua một chiếc bè gỗ, tiện thể ngắm cảnh hai bên bờ Tùng Hoa."

Từ Tử Lăng nói: "Trong lúc này mà ngươi còn có thể nói đùa. Đêm qua ngươi đã cao giọng hứa với huynh đệ Biệt Lạc Cổ Nạp Đài cùng liên kết trừ khử Thâm Mạt Hoàn, thế mà bây giờ lâm trận rút lui, đảo lộn cả kế hoạch là sao?"

Khấu Trọng trầm giọng: "Ta quả thật đang nói đùa, lão Bạt phát hiệu lệnh đi! Đánh nhau ở chốn rừng núi có lẽ huynh giỏi hơn bọn ta."

Bạt Phong Hàn nói: "Ta chỉ biết chọn lựa địa thế có lợi nhất cho bọn ta để phá vòng vây, nhưng kẻ địch đều là những cao thủ có kinh nghiệm phong phú."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu bây giờ bọn ta xuống ngựa nghỉ ngơi, kẻ địch sẽ làm như thế nào?"

Bạt Phong Hàn nói: "Bọn chúng sẽ buộc phải tấn công trước khi trời tối. Nhưng theo ta thấy, kẻ này của Tử Lăng chưa chắc là đã thông. Chắc chắn bọn chúng đã cài người sẵn tại Hoa Lâm, chặn các đường rút lui của bọn ta. Không có cây rừng yểm hộ, bọn ta càng khó phá vây."

Khấu Trọng ngửa đầu cười nói: "Tiến lui đều không được, hay là bọn ta đánh theo kiểu chọc thủng, xem ai có thể cản được bọn ta?"

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Làm thế chẳng khác nào tự tìm đường chết! Chỉ cần kẻ địch bày vài lớp vòng vây, bọn ta chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới. Ta có một đề nghị tốt hơn, đó là trước tiên tìm Thâm Mạt Hoàn sau đó bắn pháo hoa mà Biệt Lạc Cổ Nạp Đài đã cho chúng ta, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng! Con mỗi trở thành người đi săn."

Bạt Phong Hàn nói: “Đó tuy là kế hoạch mà chúng ta đã bàn với huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Đài, nhưng cũng chỉ là cách ứng biến, vấn đề là làm sao tìm được vị trí của Thâm Mạt Hoàn?”

Bọn gã vốn quyết định lấy thân mình làm mồi nhử. Chỉ cần dụ Thâm Mạt Hoàn đuổi theo, huynh đệ Biệt Lặc Cổ Nạp Đài sẽ truy sát, rồi cả hai bên đều tiền hậu giáp kích.

Từ Tử Lăng bình thản nói: “Đi theo ta!”, rồi vỗ ngựa phóng xuống đồi, xông về phía quân địch.

Hai gã kia cười ha hả, đuổi theo sau. Cả ba gã thi triển thuật “Nhân mã như nhất”, cùng phóng vào khu rừng rậm phía bên phải.

Lúc này Từ Tử Lăng ở phía trước, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn kèm phía sau. Hai người Khấu Bạt đều đã chuẩn bị sẵn cung tên.

“Soạt! Soạt!”

Hai mũi tên rời dây cung lao bật về phía trước như hai ánh điện xẹt, phóng đi cả ngàn bước, biến mất trong rừng, bên trong lập tức vang lên hai tiếng kêu thảm. Rồi tên bắn về như mưa, đáng tiếc là còn cách đến ba trăm bước nữa mới uy hiếp được họ.

Từ Tử Lăng cười ha hả, giật mạnh đầu ngựa, phóng về phía khu rừng.

Từ và vang lên, mấy chục thót ngựa từ rừng rậm xông ra, trên tay các chiến binh đều cầm sẵn cung đã lắp tên, nghiêng răng đuổi theo họ.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng liên tục bắn về phía sau, khiến kẻ địch không ngừng có người ngã ngựa.

Chợt ở khu rừng rậm bên trái phía trước có tiếng trống trận giục giã, hàng trăm chiến binh từ trên đồi lao xuống như thác đổ, chặn ngang đường của ba người, rõ ràng là có ý muốn khóa họ lại.

Nếu là kẻ kém tài, thấy địch trận như vậy thì chắc chắn sẽ quay trở lại. Nhưng ba người thì không hề trúng kế. Ba thót ngựa phóng đi thật nhanh, bỏ lại bọn truy binh ở phía sau.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn dùng cung tên đối phó với kẻ địch ở bên phải, hễ tên bắn ra là có kẻ ngã ngựa. Kẻ địch từ phía sau và bên phải xông tới, cả ba tận dụng địa hình lồi lõm, để tránh cái họa bị bao vây.

Từ Tử Lăng phóng lên đỉnh đồi trước nhất, đưa mắt đảo quanh, quả nhiên phía Hoa Lâm bụi mù trời, hai trăm thớt ngựa phóng về phía họ theo hình vòng cung, hoàn toàn bịt kín đường rút lui.

Nếu bọn gã trước đó không phán đoán được tình thế của kẻ địch thì đã giật mình kinh hãi. Nhưng vì đã được báo trước nên biết liền quân của kẻ địch có khoảng chín trăm. Trong Tôn Tử binh pháp gọi là "biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, quay đầu ngựa lao xuống đồi. Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đuổi gấp theo, phía sau là bọn truy binh.

Tiếng vó ngựa rầm rập làm rung chuyển cả quả đồi, bụi tung mù mịt.

Khi địch nhân còn cách khoảng một ngàn năm trăm bước, thì Từ Tử Lăng huýt sáo báo cho hai người thay đổi phương hướng, rồi dong ngựa phóng ngang sang bên phải, lên một quả đồi khác.

Phía khu rừng rậm không thấy bóng dáng kẻ địch, năm trăm kỵ binh chia làm hai bên trái phải xông tới. Ba người phóng ngựa với tốc độ nhanh nhất, không ngừng kéo dài cự ly với kẻ địch.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã ngừng bắn tên, toàn tâm điều khiển ngựa.

Từ Tử Lăng quát lớn: "Chuẩn bị chọc thủng vòng vây!"

Khấu Trọng mừng rỡ: "Thông khoái, thông khoái! Cho đến lúc này thì chúng chỉ có nước chịu ăn tên, có giống tinh binh con mẹ gì đâu!"

Từ Tử Lăng giật dây cương, ngựa phóng về phía rừng rậm bên trái, đây là một cuộc đánh cược, nếu tin tức bọn gã nhận được có sai lầm, trong rừng sẽ có vô số kẻ địch, bọn gã sẽ chết chắc.

Tiếng tù và rúc lên, hơn năm mươi kỵ binh xông ra. Kẻ dẫn đầu có thân hình rắn chắc, đầu đội mũ lông vũ, màu sắc sặc sỡ trông rất bắt mắt, kẻ đó quát lớn: "Chạy đi đâu?"

Bạt Phong Hàn trả lời bằng tiếng Đột Quyết: "Thì ra là Hắc Thủy Thiết Phất Do, ai thềm chạy nào?"

Từ Tử Lăng cười lớn, quay ngựa phóng sang bên phải, lẫn mất trong khu rừng. Thiết Phất Do chỉ còn cách chạy đuổi theo.

Khấu Trọng cười lớn: "Đây không phải là đánh thọc, mà chơi rượt bắt. Cả Tôn Tử cũng không nghĩ ra cách đánh trận như thế này!"

Ba gã cứ chạy men theo vạt rừng.

“Soạt!”

Một mũi tên từ trong rừng bắn ra, nhắm thẳng Từ Tử Lăng, vừa chuẩn vừa dữ. Trong khoảnh khắc mũi tên bay tới, Từ Tử Lăng giơ tay tóm lấy.

Bàn tay gã đau rát, rõ ràng kẻ bắn tên không phải tay tầm thường.

Khấu Trọng kêu lớn: “Thâm Mạt Hoàn!”

Cuối cùng hai người hiểu được Từ Tử Lăng làm thế nào có thể tìm ra vị trí của Thâm Mạt Hoàn. Đó là bởi Thâm Mạt Hoàn dùng cây Phi Vân thần cung đánh cắp được của Tiễn đại sư để bắn tên, chỉ mũi tên được bắn bởi Phi Vân thần cung mới có thể xa đến cả ngàn bước.

Trận này khó không phải là phá vòng vây mà là phải giúp Biệt Lạc Cổ Nạp Đài giết chết Thâm Mạt Hoàn. Chỉ cần đánh tan cánh liên quân này bọn gã mới có thể dễ dàng đến Long Tuyền.

Khấu Trọng ném một cây hỏa tiễn lên trời, cây hỏa tiễn nổ bùm một tiếng hóa ra thành một đám mây đỏ, quát lớn: “Bắt đầu đánh thọc!”

Không cần gã nhắc nhở, Từ Tử Lăng đã quay đầu ngựa phóng thẳng về nơi vừa mới bắn tên.

Tên từ trong rừng bay ra như châu chấu, Từ Tử Lăng dùng Thác Mộc cung vung trái, gạt phải, chém... chặn lui tất cả tên bắn tới, còn tay kia vận dụng cách không khí đánh lệch hướng tên bay.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thì bắn tên như liên châu.

Từ bên phải hơn hai mươi kỵ binh phóng ra, không cần nói cũng biết là bọn tử sĩ của đại tù trưởng Khiết Đan A Bảo Giáp.

Phía bên kia lại có hơn một trăm kỵ binh phóng tới, toan chặn bọn gã ở ngoài rừng. Cuộc tấn công và phòng thủ bằng tên đã trở thành giao chiến giáp lá cà.

Vũ khí của bọn Sa Đạo này không phải là thương thì cũng là đao, có kẻ khom người xuống bụng ngựa, cứ nhắm vào chân ngựa mà chém. Một số kẻ chồm về phía trước đầu ngựa, dùng trường mâu đâm kẻ địch, phát huy ưu thế của binh khí dài.

Khi khoảng cách giữa hai bên còn khoảng bảy trăm bước, bọn Sa Đạo vốn rối loạn đột nhiên trở nên có trật tự, chúng kết thành trận thế, cứ mỗi lớp mười tên lao về phía họ. Phía sau cũng toàn là kẻ địch, chỉ cần bọn Sa Đạo ở phía trước có thể chặn họ lại một chốc, họ sẽ lâm vào một trận huyết chiến cho đến chết mới thôi. Khi chân khí và thể lực bị hao tổn, cộng với máu chảy nhiều, có thể cầm cự được một khoảng thời gian bằng chén trà nóng là đã ghê gớm lắm rồi. Dù cho ba đại tông sư đích thân đến nơi cũng không thể nào phá vòng vây của thiên quân vạn mã.

Về chiến thuật hay công phu trên lưng ngựa, Sa Đạo đều lợi hại đến mức không thể ngờ. Trận thế này rõ ràng là khắc chế chiến thuật đánh thọc của họ, chính là lấy đánh thọc đối chọi với đánh thọc, đương nhiên bên nào quân số ít hơn sẽ thua thiệt.

Hai bên mau chóng xáp lại gần nhau.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn bắn ra những mũi tên cuối cùng, rồi lập tức rút ra binh khí. Bốn ống tên đã rỗng không, chẳng còn một mũi nào.

Khi kỵ binh quân địch còn cách khoảng một trăm bước, Từ Tử Lăng giật cương ngựa, phóng về phía chỗ trống bên trái. Kẻ địch cũng thay đổi phương hướng, cố gắng chặn đường ba người.

Khi hai bên sắp xáp lại gần nhau, thì Từ Tử Lăng chợt dùng tiếng Hán quát lớn: “Ngừng!”

Chuyện không thể nào đã xảy ra. Ba thót ngựa đang phóng hết tốc độ đột nhiên dừng đứng lên, chân sau đứng vững hệt như cắm đinh dưới đất. Trong tình huống phóng hết tốc độ, bọn Sa Đạo không thể nào ngừng lại cho nên chạy lướt qua ba người.

Cả ba cười lớn, quay đầu ngựa phóng về nơi có Phi Vân cung.

Kỵ binh kẻ địch lại đuổi theo sau.

Khấu Trọng cả mừng nói: “Lăng thiếu gia thật là lợi hại, có thể điều khiển cả thiên quân vạn mã của kẻ địch.”

Bạt Phong Hàn kêu lớn: “Thiếu soái nói quá rồi! Thiên quân thì còn có thể, chứ ở đâu ra vạn mã?”

Tên bay ra như mưa, trong đó có những mũi tên bắn ra từ Phi Vân thần cung. Ba người gạt đỡ dễ dàng.

Từ số lượng tên bắn ra, có thể đoán kẻ địch trong rừng không quá một trăm, cho nên ba người rất mừng. Chỉ cần có thể xông vào khu rừng rậm này, họ có thể phát huy được tính cơ động và linh hoạt, thế nào cũng có thể đợi được bọn Cổ Nạp Đài, khi nguy ngập cũng có thể phá vây bỏ chạy.

Tiếng reo hò vang lên, hơn tám mươi kỵ binh từ trong rừng xông ra, dẫn đầu là một nam một nữ. Người nam mặc Thiết La Uyển Giáp sáu lớp, bên trong được ghép bằng da bò, bên ngoài treo đầy các miếng sắt. Các miếng giáp liền nhau như vẩy cá, cung tên thông thường không thể bắn xuyên qua được.

Người nữ cũng mặc áo giáp, trông rất uy phong, chẳng kém gì người nam.

Đôi vợ chồng ác tặc trên rừng miền tái ngoại này đầu đội Thiết Khôi, che kín gần nửa mặt, chỉ để lộ ra mắt và miệng, bộ phận bảo vệ mũi rất lớn khiến bọn chúng trông rất cổ quái.

Thâm Mạt Hoàn cầm cây trường thương hình con rắn, thương này được đúc bằng sắt tinh luyện, vừa nhìn đã biết là lợi hại.

Mộc Linh tay trái cầm thuẫn tay phải cầm đao, thân hình cao lớn đầy đà, tuy không thể nhìn thấy nét mặt của mục, nhưng từ bề ngoài cũng đủ khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải dòm ngó.

Khấu Trọng quát lớn bằng tiếng Đột Quyết: "Thâm Mạt Hoàn, ngày chết của ngươi đã đến rồi!"

Thâm Mạt Hoàn cười lớn, trả lời bằng tiếng Hán: "Huênh hoang không biết xấu hổ, xem các ngươi chạy đi đâu?"

Cây Thác Mộc cung của Từ Tử Lăng gõ mạnh lên mũi thương của Thâm Mạt Hoàn. Cuộc kịch chiến bắt đầu mở màn.

- o O o -